

LBRIS

We know
books

Colecția
ARCA

Editura NEUMA
Strada Libertății, nr. 188
Apahida, Județul Cluj

Editor: Andrea H. Hedeș
Coperta și DTP: Gelu Iordache

FLAVIA ADAM

Anotimpuri impare

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Adam, Flavia

Anotimpuri impare / Flavia Adam. - Apahida : Neuma, 2022

ISBN 978-606-9610-07-7

821.135.1



Editura
NEUMA
2022

șoimul

dimineața
ca o cădere în somn
lumina
mireasma ei crudă
subțire

soarele
o căpiță în flăcări
în preajma căreia
planează un șoim
aproape real

cuprins

noaptea ca o mare / 5
vremea potrivită / 6
dragostea e o vânătaie / 7
învățam să fim fericiți / 8
blitz / 9
jogging / 10
cântec la răsărit / 11
liniștea se lasă deodată / 12
talere / 13
râsul tău cheamă altă ninsoare / 14
ceai de mentă, cu miere / 15
oamenii nu sunt obiecte / 16
frunza / 17
întunericul se repetă la intervale incerte / 18
urme în zăpadă / 19
cântec într-un oraș străin / 20
cântec de luni / 21
bărcuțe / 22
inima cedează înaintea altor organe / 23
cântec de spart lumina / 24
trafic / 25
părul meu strălucind / 26
un oraș plin de flori / 27
ploaie de octombrie / 28
brumă / 29
tristețea mea îți acoperă părul / 30
Tabor / 31
am atâta tristețe / 32

nisip / 33
scrisoare de seară / 34
râsul peste care va ninge / 35
cântec pentru numele tău / 36
ghilotina / 37
aș putea pluti pe cer sau în aer / 38
vânt de iarnă / 39
îmi duc palma la ochi / 40
vin fierț, cu scortîșoară / 41
arctic / 42
cântecul pe care nimeni nu îl aude / 43
în vis / 44
fir de pădărie / 45
mici taste îmi decid viitorul / 46
singurul cer e în noi / 47
efervescentă / 48
exersez respirația în absența plămânilor / 49
Cheval Blanc / 50
nu mai aud nicio voce / 51
arancia rosa / 52
rochie albastră perfectă / 53
funia / 54
cubic / 55
remember / 56
mat / 57
delete / 58
morții se scutură de tristețe / 59
flash / 60
procentaj / 61
totul îmi încape în pumn / 62
în poemul acesta nu-i nimeni / 63
viețile noastre seamănă cu două pahare de vin / 64

te iubesc e un lapte amar / 65
cântec de bucurie / 66
un rând din ultima iarnă în care-am zâmbit / 67
calea de mijloc nu există / 68
a treizeci și șaptea iarnă a mea / 69
pădărie în vânt / 70
masca / 71
tulburare / 72
masa pe care sare o pisică / 73
tablou cu miei și copii / 74
ce spun alții s-ar putea să nu fie adevărat / 75
pasărea peste care a nins / 76
Dumnezeu nu azvârle săgeți / 77
pulbere și nisip / 78
cântec în zori / 79
cântec cu stele / 80
înnoptare / 81
de la o vreme lucrurile se schimbă / 82
puls / 83
rummy / 84
tăiere / 85
trup nou / 86
parțial / 87
leagăn / 88
pretext / 89
în somn / 90
mat / 91
deliciu / 92
noapte de mai / 93
șoimul / 94

noaptea ca o mare

acum că noaptea e vie
o barcă se răstoarnă în vis
și păsările nu văd
și apele nu se tulbură

acum că în sângele meu
exiști cât să nu spun c-ai murit
cât să mai cred că
dacă aș bate din palme
s-ar scutura toți salcâmi

acum că te-asemeni unui oraș
cu turnuri
și acoperișuri pline de porumbei
și eu îmi îngădui să fiu acea zi
în care ploaia nu contenește

acum că pot pluti de una singură
cât aripile îngerului meu se-odihnesc
sunt fericită
atât de fericită încât mă cutremură gândul
că într-o dimineață ca asta
cineva
poate vântul
va sufla deasupra mormântului meu
fără ca eu să mă clatin

poate că nu e vremea sau deja a trecut
și eu n-am observat căldura ei purpurie

poate că stau fără voie
în fața unui munte de bronz
și ochii mă dor și nu pot zări strălucirea

dar dacă durerea nu-i ceea ce cred
și-atingerea ta e numai un sunet
de foarte departe

și dacă uitarea e altceva decât abur
decât o toamnă din care păsările pleacă rănite
ca dintr-o mare iubire
ca dintr-o mare iubire

dragostea e o vânătaie

așa mă poartă vântul
cum ar purta peste ape liniștea unei miriști

păianjenii încă mai au
corpul învelit
în chitină și abdomenul voluminos
eu încă mai sunt
posesoarea unor urme de bronz

mă raportez
la frig ca la un compozit masticabil
dacă-l presez între dinți
îl pot face mai suplu

înaintez
mă cuibăresc în palton
ninsoarea îmi tulbură vocea
mișcările mele
se-aseamănă cu gesturile cuiva ce
împătură șervețele

am crezut că dragostea e
un mic accident
o vânătaie
de care pot scăpa dac-o acopăr cu haine

ce gând nesocotit
să trăiesc
cu precauție maximă

învăţam să fiu fericită

la distanţă
am început să trăiesc
în prima zi am vânat răsăritul
în următoarea am fotografiat o pisică

au fost dimineţi
în care m-am trezit tremurând
au fost dimineţi în care-aş fi vrut
să nu se mai facă lumină

şi-a fost o noapte
în care-am alergat prin nisip
eram desculţă
râdeam
şi vocea mea semăna cu a mării

de ce eşti tristă
a întrebat cineva
nu eram
învăţam să fiu fericită

aş fi putut rămâne
dar viaţa mea era foarte departe
viaţa mea ca un foc viaţa mea
o groapă pe cinste
pândindu-mă cu nesfârşită răbdare
aşa cum o mamă şi-aşteaptă pruncul
din pântec
să vină pe lume

blitz

am cea mai frumoasă fotografie cu noi
mergeam cu soarele-n faţă râdeam
şi tac un blitz ne-a imortalizat fericirea

o poveste ca toate dar noi
am definit-o în termeni defecti
noi am pierdut când nu am ştiut
ce să facem cu bucuria

ultimul flash
pe masă e pizza
împărţim a treia sticlă de Amstel
tu vorbeşti eu nu te aud
trăiesc ca şi cum totul ar fi ireal

atât şi zgomotul se opreşte
şi liniştea se opreşte
şi eu mă opresc şi nu te mai simt

mă uiţi te uit
fiecare secundă
e un impuls electric întârziat

un cerc suprapus peste fotografia cu noi
aşa încât să nu se observe
cum ne îndepărtăm

n-am reușit
să te țin lângă mine

cum e când suferi sau poate că tu
niciodată nu suferi
poate că-n tot timpul tău
fotografiezi siluetele unor îngeri

așa mi te-nchipui
cu aparatul foto-ntr-o mână
râzând în timp ce-ți scufunzi
picioarele în nisip

pe-ntreaga plaja era întuneric
ne plimbam pe ponton
la capăt m-am descălțat
ai făcut-o și tu

ai zis să ne-ntrecem
am alergat în tandem
respirația mea s-a unit cu a ta
strălucirea lunii cu-a mării

când nu pot dormi
reconstruiesc tabloul de-atunci
doar că acum mă privești
ca și cum deja m-ai uitat
ca și cum nu m-ai fi cunoscut

cântec la răsărit

*hai să-ți trimit fotografia
cu marea
tu ești toată marea îmi spui
vocea ta
e clinchetul
lingurițelor de argint*

surâd privesc răsăritul
o pată pe ape
un foc
ce spală în zori
țipătul pescărușilor

*păcat că nu suntem mai aproape
îmi zici
nu știi cât suntem de aproape
când îți vorbesc
frica se face mai mică*

alerg mă pierd printre case
și pielea mi se scaldă în sare
și gura mi se umple de vânt

în jur o liniște-naltă
un întuneric
precum al răniților ce-nțeleg
că nu se vor mai întoarce acasă

liniștea se lasă deodată

s-a dus și frica
am oblojit-o cum aş fi oblojit rănile
unui patruped

când zic dumnezeu
mă refer la ce nu pot atinge
când vorbesc despre tine
înălțimea vocii mele se schimbă

o fi și iubirea o casă de oaspeți
un salon aurit
în care liniștea coboară deodată

ne-oprim
cineva ne cheamă acasă
ce e pământ rămâne pământ
ce-a strălucit
încetează să strălucească

și tu tot indecis tot fragil
tot ridicând intrigat o sprânceană
și eu tot fericită
că ziua-i
pe cale să se sfârșească

talere

o faptură cu adevărat minunată
e o femeie ce nu mai are nimic de pierdut
eu aş avea
și asta mă face nefericită

eu nu pot iubi
de-aceea nu trec prin luciul oglinzii
de-aceea mă tem să am frăgezimea
unui inel de argint

cinci kilograme de prune
cântăresc cât cinci kilograme de flori
o cantitate de liniște
cât aceeași cantitate de plâns

sorb supa
ca și când cu gura altuia aş mânca
mă gândesc
că noaptea vine și fără să fie chemată

că dragostea e o piatră
de care ne-mpiedicăm
câteodată